

Ο πανένδοξος τάφος της Θεοτόκου.

Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός.

Ο τάφος της Θεοτόκου
στη Γεθσημανή

Μεγάλες γιορτές, Παναγία,

Ο νυμφώνας της θείας σαρκώσεως του Λόγου – η Θεοτόκος – αναπαύεται στον πανένδοξο τάφο σαν σε κοιτώνα νυφικό· από εκεί ανεβαίνει προς τον ουράνιο νυμφώνα, για να συμβασιλεύσει ολοφάνερα με τον Υιό και Θεό της και άφησε στους ανθρώπους τον τάφο της ως νυφικό θάλαμο.

Ως νυφικό θάλαμο τον τάφο της; Ναι, ασυγκρίτως όμως λαμπρότερο από κάθε νυφικό θάλαμο· διότι ο τάφος της Θεοτόκου δεν αστράφτει από τις ανταύγειες του χρυσού, από την φωτεινότητα του αργύρου, από τη διαφανή λάμψη των πολύτιμων λίθων. Ούτε από τις μεταξένιες κλωστές και το φόρεμα το πλεγμένο με χρυσή κλωστή και την πολύτιμη υφαντή της πορφύρα.

Ο απέριττος τάφος της αστραποβολά από τη θεοφεγγή φωτοχυσία του Παναγίου Πνεύματος. Και το άπλετο αυτό φως του Αγίου Πνεύματος εξαγιάζει και ζωογονεί τις ψυχές εκείνων οι οποίοι λαχταρούν τα δεσμά και την ένωσή τους με το Άγιο Πνεύμα και δεν προσκολλώνται με πάθος στα γήινα, και η εξάρτηση αυτή από το Πνεύμα το Άγιο τους δημιουργεί μια κατάσταση ενώσεως με τον Θεό, ανώτερη και γλυκύτερη από οποιαδήποτε άλλη.

Αυτός ο τάφος είναι πιο ωραίος από την Εδέμ. Και ας μην αναφέρω την ψεύτικη εύνοια που έδειξε ο εχθρός του ανθρώπου στους πρωτόπλαστους μέσα στην Εδέμ, την καλή του τάχα συμβουλή, τον φθόνο, την απάτη, την αδυναμία της Εύας, την πειστικότητα του πονηρού, τη γλυκειά και συνάμα πικρή δελεαστική προτροπή του, εξ αιτίας της οποίας έχασε αυτή το μυαλό της και ξεγέλασε το σύζυγό της, την παρακοή, την εξορία, το θάνατο. Αλλά ας μην τα αναφέρω όλα αυτά, για να μη μετατρέψω την εορτή της Παναγίας σε θλιβερό γεγονός.

Αυτός ο τάφος είναι πιο πολύτιμος από την αρχαία σκηνή του μαρτυρίου, αφού δέχθηκε μέσα του τη λογική και έμψυχη και θεόφωτη λυχνία, και τη ζωηφόρο τράπεζα. Γιατί η τράπεζα αυτή, η Θεοτόκος, δεν δέχθηκε καρπούς προθέσεως, όπως η πρώτη σκηνή, αλλά τον ουράνιο άρτο· όχι φωτιά υλική, αλλά το άυλο πυρ της θεότητας.

Αυτός ο τάφος είναι μακαριώτερος της Μωσαϊκής κιβωτού, διότι ευτύχησε να δεχθεί όχι σκιές και τύπους, αλλά την ίδια την αλήθεια. Δέχθηκε τη γνήσια και χρυσή στάμνα που καρποφόρησε το ουράνιο μάννα, την έμψυχη πλάκα που δέχθηκε να σαρκωθεί μέσα της με την επέμβαση του πανίσχυρου Πνεύματος ο Λόγος του Θεού, ο Λόγος ο ενυπόστατος, το χρυσό θυμιατήριο, εκείνην που γέννησε τον θείο άνθρακα και ευωδίασε ολόκληρη την κτίση.

Από το βιβλίο: «ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ. Πατερικοί Λόγοι σε Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές». Ενωμένη Ρωμηοσύνη. Σειρά: Πατερικός άμβων 1, Θεσσαλονίκη 2020, σελ. 753.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>